

Sygn. akt II KK 494/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 października 2022 r.,
sprawy **G. W.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k., art. 287 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 100/21
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie
z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt V K 170/10

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego G.W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności trzeba przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, nie zaś orzeczeniu sądu pierwszej instancji, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1

k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908 oraz z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II KK 101/17, LEX nr 2329021). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa sprawia, że niedopuszczalne jest kwestionowanie w tymże środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Wymogów tych nie można traktować instrumentalnie jedynie markując, że kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, a w istocie podnosząc zarzuty przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w orzeczeniu instancji a quo. Tymczasem analiza treści wniesionej w niniejszej sprawie kasacji adwokata S. D. - obrońcy skazanego G. W., nie pozostawia wątpliwości, że w istocie jedynie pozornie czyni ona zadość wskazanym wyżej warunkom. Samo zestawienie zarzutów zawartych w wywiedzionej wcześniej apelacji, z zarzutami podniesionymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, wskazuje, że kasacja ta skierowana jest *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji.

Mając to na uwadze, za oczywiście bezzasadny należy uznać pierwszy zarzut kasacyjny, gdyż zarzut ten jest zarzutem obrazy prawa materialnego wyłącznie z nazwy. Sąd Najwyższy nie podziela bowiem poglądu skarżącego, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Jedynie na marginesie można wskazać, że identyczny zarzut, choć ze wskazaniem odmiennej podstawy prawnej, postawiono w apelacji obrońcy G. W. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt V K 170/10. I jako taki właśnie, tj. zarzut błędnych ustaleń faktycznych odnoszących się do zamiaru sprawcy został rozpoznany przez

Sąd Apelacyjny w Warszawie. Stanowisko Sądu odwoławczego w tym zakresie zostało rzetelnie uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 100/21.

Podzielając stanowisko zaprezentowane przez prokuratora M. N. w jego pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego G. W. odnośnie do drugiego z zarzutów kasacyjnych (por. pisemna odpowiedź prokuratora na kasację - pismo z dnia 25 lipca 2022 r., VI Ds. [...]), należy podkreślić, że poza wywodami dotyczącymi znamion ustawowych występku z art. 272 § 1 k.k., istota tego zarzutu sprowadza się w rzeczywistości jedynie do kwestionowania poczynionych w tym zakresie ustaleń faktycznych, co jak wyżej wskazano jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. W tej sytuacji, również i ten zarzut jest bezzasadny.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

[as

al]